

ק"פ 4642/02/21 - ישראל יחזקאל שטול, אברהם מרדכי זילברשטיין נגד שלמה אלבוים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 4642-02-21 אלבוים נ' שטול ואח'
בקשה מס': 6

לפני כבוד השופטת בכירה יעל פרדלסקי
המבקשים:(הנאשמים) 1. ישראל יחזקאל שטול
2. אברהם מרדכי זילברשטיין

נגד
המשיב:(הקובל) שלמה אלבוים

החלטה בבקשה מס' 6

1. בפני בקשה להורות על ביטול קובלנה, מכח סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

2. **רקע:**

א. כנגד הנאשמים הוגשה קובלנה, ב"כ הנאשמים הגיש בקשה לבטל את הקובלנה בשל טענות מקדמיות, הקובל התנגד לבקשה וצירף לתגובתו קובלנה מתוקנת, המייחסת לנאשמים ביצוע עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה, 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") +סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז, 1977. ההגנה הגישה תגובה להתנגדות הקובל וכן עתרה לבטל את הקובלנה המתוקנת, בשל טענות מקדמיות ומכח סעיף 149 לחסד"פ.

ב. בתמצית אציין, כי בכתב הקובלנה המתוקן נטען, כי מתחילת שנת 2020 ועד היום, מציגים הנאשמים, אשר הינם חסידי גור, בכנסים ואירועים שונים מצגת, הכוללת קטעים וחלקים של הקלטות מהרצאות, שיחות והטפות, בהן נטען כי חברי הקהילה שפרשה מחסידות גור המונה מאות משפחות, (להלן: "הקהילה") ואשר הקובל הינו חבר בולט וידוע בקהילה הזו, מכפישים באופן אקטיבי ויזום את הרבי של חסידות גור, עוקרים כל דבר שבקדושה, וגורמים נזק השקול להשמדת חסידי גור בשואה (להלן: "המצגת") ביום 10.11.20 הציגו הנאשמים את המצגת במהלך כנס בבני ברק בפני קהל משתתפים רב. בסופה של המצגת נקראו משתתפי הכנס להתרחק מחברי הקהילה, כשהנאשמים מפיצים הכפשות שקריות. לנוכח הזיהוי המובהק בין הקובל לבין הקהילה, פרסום לשון הרע, יצר ו/או עלול ליצור במישרין ו/או במשתמע את הרושם כי הטענות החמורות במצגת ובדברי הקישור התייחסו לקובל.

3. **תמצית טענות הצדדים:**

א. ההגנה מבקשת לבטל את הקובלנה המתוקן בשל 4 טענות מקדמיות שיפורטו בתמצית להלן:

עמוד 1

· טענה מקדמית מכוח סעיף 149(3) + 149(4) לחסד"פ - לשון הרע כנגד ציבור או חבר בני אדם לא תהווה עילה לקובלנה. הפרסומים הנדונים בכתב הקובלנה המתוקן אינם מכוונים לקובל, ולא מאפשרים לזהות את הקובל כמושא לפרסומים, "ומכאן כי אין מתקיימת כוונה מיוחדת ביחס לקובל".

· טענה מקדמית מכוח סעיף 149(10) לחסד"פ- הבחירה להאשים את האנשים שהקרינו את קטעי הווידאו ולא את הרבנים ואנשי החינוך שמצולמים במצגת, כשהם מביעים את דעתם הינה בחירה צינית ואינטרסנטית, העומדת בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

· טענה מקדמית מכוח סעיף 149(3) + 149(10) לחסד"פ- כתב הקובלנה המתוקן מתייחס לנאשמים כאל מקשה אחת, ומבקש להרשיע את נאשם 1 בשל אמירה אשר אינה פלילית ואשר מיוחסת לנאשם 2.

· טענה מקדמית מכוח סעיף 149(10) לחסד"פ- הימנעות הקובל מלהעביר את מלוא חומר הראיות העומד בבסיס כתב הקובלנה, מהווה פגיעה אסורה בהגנת הנאשמים.

ב. הקובל מתנגד לבקשה. בתמצית אציין כי בתגובתו טען הקובל כי הוא מזהה עצמו כאדם מתוך הקהילה שהינה קבוצת אנשים קטנה, ואשר המכנה המשותף של כל חבריה בהיותם "סיעה" שפרשה מחסידות גור. הקובל הינו בעל תפקיד חשוב ובולט בקהילה, שכן הוא מגן בגופו על פשעים שנעשים כנגד חברי הקהילה, ואף ייסד עמותה המטפלת באיומים. הנאשמים מכירים היטב את הקובל, ומתכוונים במעשיהם לפגוע פגיעה אנושה בכל אחד מחברי הקהילה, כאשר הקובל "נפגע דה פקטו". עוד טען, כי כל אחד שצפה במצגת ידע את שמו של הקובל, וכי הדברים כווננו כלפיו. זאת ועוד, הרבנים לא פרסמו את דבריהם הנאמרים במצגת, עצם אמירת הדברים מול המצלמה אינה מהווה לשון הרע, שכן נדרשת אמירה של לשון הרע לשניים או יותר. לחילופין טען כי אם תתקבל טענה של אכיפה בררנית, הוא יגיש כתב קובלנה מתוקן שיכלול כנאשמים גם רבנים המצולמים במצגת. כן טען, כי כתב הקובלנה המתוקן מתייחס לשני הנאשמים. בנוסף טען כי יעביר לב"כ הנאשמים את מלוא חומר החקירה, דהיינו עיקרי העדות של העדים. לעניין דרישת הנאשמים לקבלת דואר אלקטרוני על פגישה בין הנאשמים לבית הדין, מדובר בדואר אלקטרוני שאינו מתייחס לנאשמים אלא לנתבעים אחרים, אינו רלבנטי לנאשמים ומטרת הבקשה, להלך אימים על הקובל או על מי שהדליף לו את ההודעה, ולעשות שימוש פסול בהליכי בית המשפט, והוא מתנגד להעבירו לידי ב"כ הנאשמים.

4. דין והכרעה:

א. אני דוחה את טענת ההגנה כי יש לבטל את הקובלנה מאחר והפרסומים הנטענים בקובלנה המתוקנת אינם מכוונים לקובל, ולא ניתן יהיה להוכיח כוונה מיוחדת לפגוע בו.

· סעיף 4 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"לשון הרע על חבר בני אדם או על ציבור כלשהו שאינם תאגיד, דינה כדין לשון הרע על תאגיד, אלא שאין בה עילה לתובענה אזרחית או לקובלנה, ולא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף זה אלא על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו".

· בע"א 8345-08 עופר בן נתן נ' מוחמד בכרי (27.7.11) נקבע :

"שילוב הוראות סעיפים 1 ו-3 לחוק מלמד על אימוץ אחד מן התנאים להוכחת קיומה של עילת תביעה בגין פרסום לשון הרע על פי המשפט המקובל, ולפיו על מנת שתקום עילה לנקיטת הליך בגין הוצאת לשון הרע יש להראות כי זו התייחסה ליחיד או ליחידים מסוימים וכאשר ההליך ננקט על ידי הנפגע עליו להראות כי הדברים מתייחסים אליו. אמנם, אין הוראה מפורשת בעניין זה אך זו נלמדת מסעיף 1 לחוק אשר קובע כי מושא הדברים חייב להיות "אדם" ומסעיף 3 לחוק המרחיב את המצע על בסיסו ניתן לקשור בין האדם לפרסום לנסיבות חיצוניות או לשילוב של הנסיבות החיצוניות עם הדברים עצמם... דרישת הזיהוי מהווה איזון בין הזכות לשם טוב לחופש הביטוי. השם הטוב הוא נכסו של הפרט, הוא כבודו והוא מעמדו בחברה. ככל שנאמרים דברים או מתפרסמים דברים רבים אך האדם הסביר לא קושר בין דברים אלו לבין הפרט הספציפי - אין פגיעה בשם הטוב של הפרט. באותם המקרים, בהעדר פגיעה בשם הטוב של הפרט, אין כל מקום להגביל את חופש הביטוי בשם ההגנה על הזכות לשם טוב. דרישת הזיהוי הינה דרישה מהותית ולא טכנית. השאלה אינה האם שמו של אדם צויין באופן מפורש בדברים שפורסמו. כפי שנקבע בסעיף 3 לחוק, דרישת הזיהוי תמולא באותם המקרים בהם מיוחסים דברים שפורסמו לפרט הטוען לפגיעה באופן משתמע מן הפרסום או כתוצאה מנסיבות חיצוניות או משילובם של הפרסום והנסיבות החיצוניות... כך למשל, במקרים בהם לא נזכר שמו של אדם בדברים שפורסמו אך נזכרים או מוצגים פרטים המביאים לזיהוי בידי הסביבה הקרובה לו או אף בידי סביבה רחבה יותר - יכול שיימצא המפרסם (או יתר האחראים לפרסום) חייב בגין הוצאת לשון הרע, ובלבד שהמדובר בנתונים שהם בידיעתם הרגילה של אלו ששמעו את הדברים או קראו אותם... כמו כן, ייתכנו מקרים בהם על אף ששמו של אדם לא נזכר או שתמונתו לא הופיעה בדברים שפורסמו, אלא ההתייחסות הייתה לקבוצה שעליה נמנה הפרט - ייקבע כי הפגיעה הייתה למעשה בשמו הטוב של היחיד. באופן גס, ניתן לחלק מצבים אלו לשני סוגים: הסוג האחד, בו הדברים נאמרים על הקבוצה אך נסיבות אמירתם או פרסומם מובילים למסקנה כי הכוונה היא לאדם מסויים.... הסוג השני הם מקרים בהם מושא הדברים הוא הקבוצה, אך נסיבות המקרה כולן היו מביאות את האדם הסביר לסבור כי הדברים שפורסמו ביחס לקבוצה מתייחסות לכל אחד מחברי הקבוצה ... בכל מקרה ומקרה יש לבחון האם הערכת הסביבה כלפי הפרט עלולה הייתה להשתנות כתוצאה מן הפרסום. ככל שהדברים נוגעים לדרישת הזיהוי, מתבטא הדבר בבחינה, על פי מדד אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה קושר בין הדברים לבין הפרט ומזהה אותם כמי שהתייחסו אליו. בהעדר זיהוי של הפרט וייחוס הדברים אליו - לא עלולה להיגרם פגיעה בשמו הטוב אף אם הוא עצמו חש שרגשותיו נפגעו. המבחן האובייקטיבי נגזר ממהות הזכות לשם טוב - הערכת הסביבה את הפרט..."

· אני דוחה את עתירת ב"כ לבטל את הקובלנה המתוקנת מאחר ולשון הרע הנטענת לכאורע בכתב הקובלנה המתוקן, עניינה כנגד ציבור או חבר בני אדם ולפיכך לאור סעיף 4 לחוק איסור לשון הרע, לא ניתן להגיש קובלנה ויש לבטל את הקובלנה המתוקנת. לטעמי, בהתאם למבחני הפסיקה וכשטרם הובאו בפני ראיות, אין בשלב זה בידי כלים לקבוע כי לשון הרע בוצעה לכאורע כנגד חבר בני אדם, או קבוצה ולא כנגד הקובל . אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה, כי הפסיקה דורשת הוכחת כוונה מיוחדת על מנת

להוכיח את ביצוע עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע כנגד הקובל, אולם כאמור בשלב זה בו טרם נשמעו ראיות, לא ניתן לקבוע כי נפל פגם או פסול בכתב הקובלנה המתוקן.

ב. אני דוחה את טענת ההגנה שיש לבטל את כתב הקובלנה המתוקן בשל טענת הגנה מן הצדק שעניינה טענת "אכיפה בררנית" בשל כך שלא הוגש כתב קובלנה כנגד רבנים אשר צולמו ודבריהם מושמעים במצגת, לטעמי בטרם שמיעת ראיות, לא ניתן להכריע אם מדובר באכיפה בררנית. מובהר כי ולאחר שמיעת ראיות אאפשר לב"כ הצדדים לטעון לענין הגנה מן הצדק ואדון בה, במסגרת הכרעת הדין.

ג. אני דוחה את טענת ההגנה שיש לבטל את הקובלנה כנגד נאשם 1. מעיון בכתב הקובלנה המתוקן לא מצאתי בשלב זה כי נפל פגם או פסול בהגשת כתב קובלנה מתוקן כנגדו, שכן לכאורה מיוחסים לו מעשים שנעשו בצוותא עם נאשם 2 ובגנים בוצעה עבירה לפי חוק לשון הרע.

ד. אני דוחה את טענת ההגנה שיש לבטל את כתב הקובלנה המתוקן בשל אי העברת חומרי חקירה לב"כ הנאשמים. לטעמי מדובר בפגם הניתן בשלב זה לתיקון, ולפיכך אני מאפשרת לקובל להעביר הודעות חתומות ע"י עדי התביעה ובהן תוכן עדות של כל אחד מעדי התביעה עד ליום 5.9.21. ככל שתהיה מניעה ביחס לעד, או עדים לעשות כן, יגיש הקובל בקשה מדוע לא ניתן להגיש הודעה חתומה על ידי העד, ולאחר קבלת תגובת ההגנה, תישקל הבקשה, מובהר כי בהעדר טעמים מיוחדים לא ניתן יהיה להעיד עד, אשר בענינו לא הועברה הודעה חתומה על ידי העד על תוכן עדותו. ביחס לחומר החקירה השנוי במחלוקת שעניינו דוא"ל בדבר פגישה של נאשמים עם בית הדין, אני מאפשרת לב"כ הנאשמים להגיש בקשה לענין זה בתיק בע"ח, אשר תדון בפני מותב אחר לפי סעיף 74 לחסד"פ, ככל שיסבור, שמדובר בחומר הגנה רלבנטי להגנת הנאשמים.

ה. לאחר ששקלתי את בקשת ב"כ הנאשמים לחייב בהוצאות את הקובל, מצאתי כי לאור דחיית הבקשה אין מקום בשלב זה לחייב את הקובל בהוצאות.

סוף דבר:

אני דוחה את עתירת ב"כ הנאשמים לבטל את הקובלנה המתוקנת וקובעת דיון הקראה ביום 18.10.21 בשעה 08:30.

ב"כ הנאשמים יודיע לנאשמים על חובתם להתייצב לדיון.

מזכירות תשלח החלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' אב תשפ"א, 29 יולי 2021, בהעדר הצדדים.